

Van de redactie en het bestuur

Elke keer is het weer fascinerend om te zien wat er zich allemaal, nationaal en internationaal in de 'Korczak wereld' aandient. Om maar in onze eigen land te blijven, in de laatste maanden waren er veel prachtige momenten die we u niet willen onthouden en die tevens duidelijk maken hoe springlevend onze stichting is en wat ze kan betekenen voor onze eigen donateurs maar ook voor die grote groep belangstellenden die ons benadert voor ondersteuning, informatie, training e.d. Kortom we merken elke keer weer opnieuw hoe de vraag naar Korczaks ideeën in de wereld van onderwijs, opvoeding, hulpverlening en kinderrechten groeiende is. In dit Bulletin vindt u daar weer mooie voorbeelden van.

UIT HET WERK VAN KORCZAK

Mijn favoriete Korczak-citaat

door: Joop Berding

'Wij geven jullie niets. Géén God, want die moet je zelf in je eigen hart zoeken, in een eenzaam gevecht. Géén vaderland, want dat moet je uit eigen gevoelskracht en door nadenken vinden. Géén menselijkheid, want er bestaat geen liefde zonder vergeving, en vergeven is moeilijk, een last die eenieder zelf moet torsen. Wij geven jullie slechts één ding: het verlangen naar een beter leven dat nog niet bestaat, maar wel eens zààl bestaan, een leven in waarheid en gerechtigheid. Misschien zal dit verlangen jullie tot God, tot een vaderland en tot liefhebben brengen'

(uit de bundel *Von Kindern und anderen Vorbildern*, p. 138; vertaald door René Görtzen).

Deze uitspraak van Janusz Korczak houdt me al

lange tijd bezig. Is het niet onthutsend wat Korczak hier zegt, terwijl we weten hoeveel hij om kinderen gaf en omwille van hen en met hen heeft geleden? Stelt zijn levenswerk, de 'republiek der kinderen', dan uiteindelijk niets voor? Wat moeten we denken van de constatering dat de opvoeder het kind niets te bieden heeft, of in elk geval niet meer dan een 'verlangen' naar iets dat er nu nog niet is? Wat moeten we met zo'n verre, misschien onbereikbare toekomst? Is Korczak uiteindelijk toch een utopist en niet de praktische pedagoog waarvoor we hem hielden? Vragen, vragen, 'waarop men een antwoord verwacht' (*Hoe houd je van een kind*, p. 21).

Ik denk dat Korczak hier een van de kernthema's van zijn pedagogiek aankaart: de vooronderstelling dat volwassenen het leven van een kind van dag tot dag kunnen bepalen en regelen. Korczak geeft scherpe voorbeelden daarvan in *Hoe houd je van een kind* en *Het recht van het kind op respect*. Daar gaat het vooral om de praktische, alledaagse aangelegenheden. Maar ook waar godsdienstige of levensovertuigingen aan de orde zijn, menen volwassenen dat zij het kind hun wil en hun visie kunnen opleggen, in de (foutieve) vooronderstelling dat zij het daarmee 'alles' geven. Nee, zegt Korczak, geen van dat al, het geloof in een God, vaderlandsliefde of de liefde voor de medemens, valt af te dwingen of op te leggen. Elk mens zal dat zelf moeten veroveren. Er rest ons niets meer — en niets minder — dan de kans dat we het 'misschien tot God, tot een vaderland en tot liefhebben' zullen brengen. Opvoeden is een onderneming zonder garantie op succes. Dat is een tegelijk een even beklemmend als bevrijdend inzicht.

PRIKBORD

Korczak wat kan ik ermee in school?

In het najaar zal een nieuwe mini-cursus gehouden worden in de avonden. Op één avond zal in deze mini-cursus met name ingegaan worden op de praktische relevantie van de pedagogiek van Korczak in het basisonderwijs. Aan de hand van ideeën die Ernst van der Klauw de afgelopen jaren ontwikkelde, wordt duidelijk wat de toegevoegde waarde is voor het huidige onderwijs. Belangrijke thema's zullen zijn participatie en mede verantwoordelijkheid van leerlingen in de school. Uitgebreidere informatie vindt u op de website van de Janusz Korczak Stichting. www.korczak.nl.

Bezoek aan de Moscow International Film School

Tijdens de voorbereidingsdagen van ons zomerkamp 'Nash Dom' onlangs in Moskou, kregen we een uitnodiging om een aantal resultaten te bekijken van het studenten-project 'Je bent niet alleen'. De studenten van deze Filmschool vullen dit jaarlijkse project steeds op een andere manier in. Dit jaar stond Janusz Korczak centraal. Mij trof vooral het onderdeel waarin groepen studenten een aantal weken hadden samengewerkt met weeskinderen en ernstig lichamenlijk en/of geestelijk gehandicapte kinderen. Het uitgangspunt van alle activiteiten was het appèl doen op de aanwezige competenties van de kinderen. Bij de weeskinderen (In Rusland gaat het vooral om sociaal-wezen, kinderen die door vreselijke gezinssituaties uit huis geplaatst zijn) ging het om het thema *keuzes maken en beslissingen nemen*. Op welke manier kun je je leven een andere wending geven? Er werd gebruik gemaakt van bestaande verhalen van Leo N. Tolstoj die hij schreef op zijn landgoed Jasjana Poljana. De kinderen werd gevraagd deze verhalen in verband te brengen met hun eigen leven en vervolgens deze verhalen een andere wending te geven en ze ten slotte te illustreren. Alles onder begeleiding van de Filmschool studenten. Voorwaar geen geringe opgave voor de kinderen. De resultaten waren echter, voor zover ze voor ons werden vertaald, indrukwekkend en de prachtige illustraties spraken voor zich. Zo ontstonden tientallen mini-boekjes met persoonlijke verhalen die voor alle kinderen werden vermenigvuldigd.

Het project met de gehandicapte kinderen had een zeer serieus vertrekpunt, maar een lichtvoetige en humoristische invulling gekregen. Met behulp van allerlei animatie-technieken konden de kinderen een video-film maken waarin de persoon van Korczak als een soort tovenaars of wonderdoeners hun frustraties, wensen of dromen oplost of in vervulling doet gaan. Ernstig lichamenlijk gehandicapte kinderen lieten in de film gekleurde ballen naar hen toe werpen die ze met acrobatische behendigheid naar elkaar over en weer gooiden. Een paar andere kinderen verbeelden hun gevoel van uitgesloten te worden in een cartoonfilm waarin Korczak een veulen dat niet in de paardenfamilie mag meelopen opneemt in een blokhut in het bos. De kinderen konden zelf het verhaal bedenken en de animatie-technieken gebruiken die de studenten hen hadden geleerd. Alle korte filmpjes waren samengevoegd tot een videofilm van ruim 20 minuten. Janusz Korczak, die zelf gek op film was, zou genoten hebben van deze humorvolle, zelfgemaakte animatiefilms waarin kinderen afhankelijk van de resterende en lichamenlijk vaardigheden, hun eigen gevoelens en wensen vertaalden in beelden en beweging.

Theo Cappon

Impressies van de Korczak Dag op 23 april in Avanti, Almere-Haven

We waren zeer verheugd toe we merkten dat de aanmelding voor deze uitgestelde Korczak dag onze verwachtingen overtrof. Daardoor werd het een echte ontmoeting met vele bekenden en konden we goed gevulde werkgroepen maken rond de drie hoofdthema's van deze dag: *Een kind is niet je bezit, Kun je het kind leren kennen en Kinderen in de knel*. (waarover straks meer).

Zo'n dag is altijd weer een feest en we zijn in de gelegenheid iets over het werk van de Korczak Stichting te vertellen. Het programma kreeg een extra cachet door het optreden van Raisa Pinchouk, Reina v.d. Heuvel en Viktor Elmanov. Ze zongen voor ons, onder begeleiding van Viktors accordeonspeler, schitterende Russische volksliederen. Je merkt ook hoe belangrijk de informele gesprekken tussen de deelnemers onderling zijn. In de 'wandelingen' vinden dikwijls zeer boeiende ontmoetingen plaats.

Hoofdzaak vormden natuurlijk de drie thema's die in werkgroepen werden uitgediept. Op deze plaats kunnen we niet een uitvoerig verslag van deze ochtend- en middagbijeentkomsten geven, maar wel enkele saillante punten uit de evaluaties op een

rijtje zetten.

Een kind is niet te bezit. Charlotte Visch en Theo Cappon kwamen met een persoonlijke ervaring met een ouder en een jonger kind waaruit bleek hoezeer we als volwassene geneigd zijn de ontwikkeling van het kind 'om z'n best wil' bij voorbaat al in te vullen en de eigen behoeften en keuzen van het kind te passeren. Korczak heeft voortdurend daarvoor gewaarschuwd als hij in zijn werken schrijft. 'Pas op vader, moeder, je houdt zeer veel van je kind, je hebt het gebaard, en je zegt: 'Mijn kind'. 'Nee nooit is het kind jouw bezit', antwoordt Korczak. We hebben na deze inleiding aan de deelnemers gevraagd naar hun persoonlijke verhalen en ook waar ze in de opvoeding de grenzen leggen. 'Wat sta je je kind beslist niet toe?' Interessant om te zien hoe het begrip *vertrouwen hebben* steeds in de gesprekken opduikt. Onderhuids geven we blijk van bezitsdenken. 'Wij zullen de weg voor je uitstippen' in plaats van 'Zoek met vallen en opstaan je eigen weg'. Één van de deelnemers ontdekte dat de goed bedoelde bezorgdheid haar puberzoon alleen maar opstandiger en agressiever maakt. We stelden ook vast dat onze eigen jeugd een belangrijke rol speelt in de wijze waarop we jongeren ruimte geven om zichzelf te ontwikkelen.

In de workshop *Kinderen in de knel* hebben mensen uit verschillende werkvelden (onderwijs, jeugdhulpverlening, kinderopvang) hun ervaringen uitgewisseld met betrekking tot kinderen in de knel. Aan de hand van inspirerende citaten van Korczak is in kleine groepjes gesproken over hoe zijn ideeën in het eigen werk gebruikt kan worden. Over en weer heeft men elkaar bemoedigd om vooral niet bij de pakken neer te zitten. Verschillende visies op ingebrachte casussen brachten nieuwe ideeën en mogelijkheden boven tafel. Tegelijkertijd kwam ook de frustratie naar voren die de bureaucratisering rond om de kinderen in de knel met zich meebrengt, omdat dit vaak flexibel handelen in de weg staat. En eens iets anders doen dan normaal, dus flexibel handelen, kan juist zo essentieel zijn om goede oplossingen voor kinderen in de knel te vinden.

En duidelijk werd in de workshop dat het goed observeren van en echt luisteren naar kinderen enorm belangrijk is in het zoeken naar mogelijkheden en oplossingen. En soms is het nodig om niet te snel iets te willen doen, maar moet je even op je handen gaan zitten, zodat kinderen hun eigen inbreng kunnen hebben.

'*Kun je het kind leren kennen?*' Janusz Korczak schrijft regelmatig dat we als opvoeder misschien wat al te snel de mening zijn toegedaan dat we kinderen kennen. In het pedagogisch handelen zeg-

gen we regelmatig dat we aansluiten bij de beleving van het kind. Maar kennen we die beleving wel of denken we die te weten? Hoe ga je dan om met zaken die het kind ons in vertrouwen vertelt? Kennen we het kind echt? Dit waren zo de uitgangspunten in de gesprekken tijdens de workshop. De inbreng van deelnemers was niet alleen zeer persoonlijk, maar ook soms zeer emotioneel en zeker herkenbaar voor de deelnemers. Ook werden er aan de hand van citaten van Korczak beschouwend gekeken naar de huidige praktijk. Het zijn ook de persoonlijke verhalen die deze workshop tot een succes maakte. In de presentatie boden we de overige deelnemers van de studiedag een koffertje aan met hierin onze opmerkingen vanuit de workshop. De slotconclusie was in elk geval: Zoek je eigen weg en blij jezelf. Onechtheid van de opvoeder is voor een kind onvergeeflijk. Laat het kind weten dat je echt interesse hebt voor zijn of haar verhaal.

Kortom, een Korczak Dag waar we met groot genoegen op kunnen terug kijken. Deelnemers en begeleiders, jullie allemaal hartelijk bedankt.

G E S I G N A L E E R D

'In de ban van het kind' *Pedagogisch handelen in de kinderopvang*

'*In de ban van het kind. Pedagogisch handelen in de kinderopvang*' is de titel van het boek van Joop Berding, dat dit voorjaar verscheen. De vraag die in dit boek centraal staat is: 'Hoe ziet het pedagogisch handelen in de kinderopvang eruit als je je laat inspireren door Janusz Korczak?' Als pedagogisch begeleider bij Kinderopvang DAK (een van de drie grote organisaties voor kinderopvang in Den Haag) ben ik erg blij met dit boek. Allereerst omdat het erg inspirerend was om met Joop op een aantal van onze kindercentra gesprekken te voeren over het pedagogisch handelen en Korczak. In deze gesprekken met groepsleiding werd steeds het verband gelegd tussen het dagelijks handelen in de groep en de 'pedagogiek van het respect' van Korczak. Respect voor kinderen als basis van het opvoedend handelen: het kind erkennen, serieus nemen en mee laten doen. Dat betekent: heel goed luisteren en kijken naar kinderen, met een open oor en oog voor wat hen bezighoudt.

Deze opvoedingsprincipes kom je in veel kindercentra tegen. In de groepen zoeken we naar wegen om een fijne sfeer met de kinderen te creëren, door

kinderen — letterlijk en figuurlijk - de ruimte te geven. Door kinderen uitdaging te bieden en samen op ontdekkingsreis te gaan. Door naar onszelf te kijken, ons eigen pedagogisch handelen ter discussie te stellen. In de pedagogisch beleidsplannen proberen we het pedagogisch denken en doen helder te verwoorden, om voor elkaar en voor ouders zichtbaar te maken waar we mee bezig zijn.

Nu gaan we binnen Kinderopvang DAK zeker géén Korczak-beleidsplannen schrijven. We krijgen ook geen centra met een bordje: 'Wij werken volgens Janusz Korczak!' Korczak biedt immers geen kant-en-klare methode, maar heeft ons de boodschap nagelaten: 'Ken jezelf, zoek je eigen weg.' Ieder kindercentrum moet een eigen pedagogisch beleid ontwikkelen, met een eigen manier van werken. Korczak kan daarbij een inspiratiebron zijn, naast andere bronnen.

Het boek *'In de ban van het kind'* is een enorme aanwinst voor dit pedagogisch ontwikkelingswerk. Het is levendig geschreven en verbindt de praktijk van de kinderopvang op een heldere manier met het gedachtegoed van Korczak. Aan de hand van foto's, casusbeschrijvingen en citaten worden de volgende thema's uitgewerkt:

- rechtvaardigheid: over het leven in een groep;
- participatie: kinderen erbij betrekken;
- respect: omgaan met verschillen;
- privacy: het recht op een eigen plek;
- leefbaarheid: een goed pedagogisch klimaat.

Bij ieder thema staan vragen en verwerkingsopdrachten die we bij de begeleiding van groepsleiding kunnen gebruiken. In de citaten kom je leiders tegen, in gesprek met de kinderen, met elkaar en met hun begeleiders. Ook kindercentra buiten DAK, instellingen voor jeugdzorg en de Janusz Korczak Stichting Nederland hebben aan het boek meegewerkt.

Zij waren allemaal vertegenwoordigd bij de feestelijke presentatie van het boek op 8 april 2005 in kindercentrum TOBIAS van Kinderopvang DAK. Louis Tavecchio, hoogleraar kinderopvang aan de Universiteit van Amsterdam schetste het belang van Korczak's visie voor de opvoedingsdoelen die in de nieuwe Wet Kinderopvang staan: het bevorderen van persoonlijke en sociale competenties van kinderen, het bieden van veiligheid en het aanbieden van normen en waarden. Vanuit mijn eigen ervaringen met Korczak in de pedagogische begeleiding vertelde ik. Joop Berding hield een voordracht over zijn boek. Hij vroeg zich af: 'Hebben we Korczak vandaag de dag eigenlijk nog nodig?' Zijn antwoord illustreerde hij aan de hand van een kranten-

berichtje. Uit recent onderzoek blijkt dat 80% van de kleuters als dader of als slachtoffer wordt geconfronteerd met vormen van pesten, treiteren, schoppen en slaan. Diezelfde kleuters zitten ook in onze naschoolse opvang. Het antwoord op de vraag 'hebben we Korczak vandaag de dag eigenlijk nog nodig?' is dan ook: 'Meer dan ooit!' Tot slot overhandigde Joop het eerste exemplaar van het boek aan onze directeur Guus Permentier en volgde er een gezellige borrel.

Inge van Rijn

e-mail: irijn@kinderopvangdak.nl
www.kinderopvangdak.nl

*Voordracht van Joop Berding,
bij de presentatie van zijn boek
'In de ban van het kind'
Een samenvatting*

'Voor de wereld van vandaag is Janusz Korczak een symbool van ware religie en ware moraliteit'. Het is een opmerkelijke uitspraak van paus Johannes Paulus II die vorige week is overleden. Voor veel verschillende mensen, over de gehele wereld en met zeer uiteenlopende levensovertuigingen was Korczak een inspiratiebron en een voorbeeld. Tegelijk maakt dit duidelijk dat er niet één 'ware' Korczak bestaat, of liever gezegd dat we Korczak en zijn werk op verschillende manieren kunnen interpreteren. Anno 2005 staat bovendien de persoon en het tragische einde van Korczak en zijn kinderen niet meer zo centraal als in de eerste jaren dat zijn werk werd verspreid. Nu is vooral van belang de vraag hoe hij ons kan inspireren in ons werk met kinderen.

In mijn boek *In de ban van het kind* beschrijf ik aan de hand van vijf kernbegrippen hoe Korczak zich tot opvoeder ontwikkelde. Deze begrippen zijn: respect, rechtvaardigheid, participatie, dialoog en zelfreflectie. Korczak heeft elk van die begrippen op zijn eigen manier vorm en inhoud gegeven in de situatie waarin hij leefde. Je kunt je er door laten inspireren, maar het is niet de bedoeling te imiteren. Dat zou ook helemaal tegen de bedoeling van Korczak zelf ingaan, die benadrukte dat, hoe moeilijk dat soms ook is, elke opvoeder zijn of haar eigen weg moet zoeken. Het voorbeeld van de zomerkampen, waarin Korczak voor het eerst als groepsopvoeder optrad en aanvankelijk volkomen mislukte, laat dat geworstel goed zien. Maar ook vertelt Korczak daarin openhartig over zijn ommezwaaai: na een incident besluit hij om eens met in

plaats van tegen de kinderen te praten. Ik vergelijk dit moment met de bekering van Saulus tot Paulus

Tenslotte vraag ik me af: 'Hebben we Korczak vandaag de dag eigenlijk nog nodig?' Ik wil aan de hand van een krantenberichtje mijn antwoord illustreren. Uit recent onderzoek blijkt dat 80% van de kleuters als dader of als slachtoffer wordt geconfronteerd met vormen van pesten, treiteren, schoppen en slaan. We moeten ons realiseren dat diezelfde kleuters ook in de naschoolse opvang zitten. Het antwoord op de vraag 'hebben we Korczak vandaag de dag eigenlijk nog nodig?' is dan ook: 'Meer dan ooit!'

Joop Berding

Het boek *'In de ban van het kind'* is uitgegeven bij Koninklijke Van Gorcum BV
Assen 2005; ISBN 90 232 4111 8
en kost € 18,50 www.vangorcum.nl/nl

Column

Werk of Zorg?

'Nederlandse ouder heeft kind liever thuis. Zij willen hun kind hooguit 2 á 3 dagen per week naar de opvang brengen'. Zo stond er op 7 mei jl. in het Leidsch dagblad. Mooi, dacht ik. Maar nee, het was niet zo mooi. Want die jonge ouders moeten eigenlijk hun kinderen vaker naar de opvang brengen. En om dat te doen moet de overheid zwaarder inzetten op kwaliteit, want het gaat die jonge ouders niet alleen om betaalbare kinderopvang. Nee, ze willen zeker weten dat hun kind goed opgevangen wordt.

Schande, zou je bijna roepen. Wat nou goede zorg, als er maar zorg is en als die er is, nou dan meteen je kind er de hele week heen, net zoals in de Scandinavische landen.

In de discussie over de verdeling van zorg en werk ligt in ons land nog steeds de nadruk op werk. Part-time werken is leuk, als het maar niet te erg wordt. Als AIO (assistent in opleiding) mocht ik na mijn ouderschapsverlof niet minder dan 4 dagen werken. Ook in de jeugdhulpverleningsinstelling waar ik nu werk ligt het minimum voor een vaste aanstel-

ling op 3 dagen. In de 'harde' sectoren is het zonnig nog erger. En zeker als je een man bent is part-time werken vaak nog taboe. Carrière blijft het toverwoord. Wil je zorgen — dan is je carrière weg. Zijn je kansen om in de maatschap te komen of leidinggevende te worden verkeken.

En aan de andere kant hoor je de zorgen om de opgroeiende jeugd. Sociale vaardigheden bij kinderen en jongeren is vaak slecht. Kinderen zijn druk, lastig en luisteren niet meer, zo hoor je. Ik ervaar in mijn werk als gezinsbegeleider hoe belangrijk aandacht is voor kinderen. Echte aandacht van ouders voor hun kinderen en rust om samen dingen te doen. Aandacht alleen is soms al genoeg om 'lastige' kinderen weer de ruimte te geven om leuke en gezellige kinderen te zijn. Daarom denk ik, Joepie, goed zo!, als ik lees dat ouders liever zéélf voor hun kinderen willen zorgen. Dat is nummer één.

De vraag is vervolgens hoe kan je dat zinvol combineren met werk. Kwalitatief goede kinderopvang is daarbij vanzelfsprekend essentieel. Maar dat is het sowieso. Niet alleen voor die ouders, die daardoor over de streep worden getrokken om hun kind nog meer naar de opvang 'te doen'. Maar eigenlijk juist voor die ouders die de keuze *niet* hebben. Ouders die vanwege financiële noodzaak hun kinderen wel vaak naar de opvang moeten brengen. Zij hebben ook recht op goede zorg. Maar kennelijk is kwalitatief goede zorg op zich niet belangrijk genoeg. Vanuit economisch opzicht wordt dat het pas als er meer werkkrachten mee worden geworven. Kortom economie heeft nog steeds prioriteit boven de zorg voor onze kinderen, terwijl in mijn ogen dat juist het belangrijkste is binnen onze samenleving.

Jongeren aan het woord

Een paar dagen crimineel Enkele dagen uit het leven van een 16-jarige

Ik rol mijn eerste jonko van de dag: wij noemen dat 'wake and bake'. Dat is mijn ontbijt.

Ik ga nu naar een vriend van mij; daar gaan we even chillen, betje smoken en naar Rap-muziek luisteren.

Daar kwam een vriend van mij met het idee om naar buiten te gaan. We gaan naar buiten, het is 1 uur en we gaan gelijk naar de koffiешop om een

lekker zakje wiet te gaan halen. Daarna gaan we in de kelder van een drugskoerier chillen. We hadden een paar XTC-pillen van hem gekregen. Toe hebben we ons helemaal stoned gerookt. We hadden al zoveel gerookt, dat ik gewoon weer bijna nuchter was. Toen waren we terug naar huis gegaan. Ik zei tegen mijn ouders dat ik niet thuis zou slapen en ben toen weg gegaan.

Ik was weer bij mijn vrienden. Iedereen begon toen zijn eigen jonko te rollen en te roken.

Het begon donker te worden en iedereen had drinken bij zich en we begonnen die pillen te slikken. Ik slikte ze ook en na 45 minuten voelde ik me in de hemel. Het leek net alsof alles om me heen helder werd, mijn gehoor en ook wat je ziet.

Toen bleven we de hele nacht buiten spacen. We waren met zijn zessen bij iemand gaan slapen. Rond acht uur werden we wakker en rookten gelijk onze eerste jonko.

Die middag ben ik nog even naar huis geweest en heb even geslapen. Daarna ben ik rond zeven uur weer naar buiten gegaan. Het was al donker en ik was weer stoned. Toen kwam er een vriend aan lopen met een brede grijns op zijn gezicht. Hij liet me een geweer zien, een revolver en veel geld. Hij vertelde dat hij met een oude vriend bij een huis had ingebroken en daar vonden ze ook die revolver en veel geld. We hebben allemaal een paar keer met de revolver geschoten en gingen weer verder met jonko smoken.

Soms als we stoned waren, gingen we zomaar dingen slopen op straat, omdat er niks te doen was. Wij kwamen toen ook op het idee om in te gaan breken. We hebben in auto's ingebroken en veel spullen meegenomen. Met die spullen hebben we toen veel en snel geld verdiend.. Maar ik weet uit films en zo, dat het niet altijd goed kan gaan. Je wordt toch een keer gepakt en dat gebeurde natuurlijk ook met mij. We werden door de politie betrap tijdens het inbreken in een auto. Ik heb toen drie dagen in een cel gezeten en ik moest naar de kinderechter. Ik heb uiteindelijk 118 uur taakstraf gekregen en een strafblad.

'Het kleine Korczak Bulletin' is een uitgave van de Janusz Korczak Stichting en verschijnt 4 x per jaar

Voor meer informatie kunt u contact opnemen met het secretariaat.

Postbus 70048
1007 KA Amsterdam
tel. 020 644 70 18
fax 020 644 81 54
info@korczak.nl
www.korczak.nl

<i>redactie</i>	<i>Gast redactie</i>
Theo Cappon	Joop Berding
Edward Skubisz	Inge van Rijn
Anouk Brink	

Deze nieuwsbrief kunt u ook via uw e-mail ontvangen, stuur hiervoor een e-mail naar info@korczak.nl onder vermelding van Kleine Korczak Bulletin